

Külaline

JW

October 13, 2012

Kõik algab sellest, et sa kohtad ükspäev tänaval vana tuttavat. Klassivenda. Või ammust kolleegi. Või äkki oled sa temaga kunagi koos tantsukursustel käinud. Enam ei mäleta. Pole eriti oluline ka. Igatahes puudutate te seal nurga peal kõiki teemasid peale tutvumise aja ja koha. Küllap on tal oma viletsa mälu pärast sama piinlik kui sul.

Õnneks saab alati vestelda millestki muust. Tehnikast. Poliitikast. Spordist. Perekonnast. Lahutusest. Kodust. Ühesõnaga, varakeskealiste meeste igapäevaelust. Kolmekümne viie aastaga koguneb üllatavalt palju asju, millest sa midagi arvata oskad, ja samas tunned ennast juba piisavalt elukogenult, et mitte kohmetuda, kui teine sinuga nõus ei ole. Siis tundubki korraga, et sind seob vestluskaaslasega palju-palju, lausa niipalju, et võiks kunagi veel kokku saada.

Selle tõdemuseni jõudnult saabub piinlik vaikusehetk. Jah, kokku küll, aga kuna või kus? Noh, aja veel leiaks, aga koht? Teatrisse teist meest justkui ei kutsu, õhtuse kõrtsimineku peale hakkab taasleitud sõbra kaasa jälle mossitama, miks tema lastega üksinda koju jäetakse.

Siis tulebki päästev mõte - läheks külla! Piinlik moment saab läbi, mõlemapoolse kiirkergendusega vahetatakse telefoninumbrid, surutakse kätt ning minnakse oma teed.

- - - - -

Järgmisel hommikul on kohtumine veel meeles, õhtupoole hakkab mälestus tuhmuma ja nädalavahetuseks on pooltuttava nägu juba peast pühitud. Kogu lugu võikski nii lõppeda, kui sa ei hakkaks umbes kuu aega hiljem oma telefoni salvestatud numbreid läbi kammima, et tähtsuse kaotanud kontakte ära kustutada ja uutele ruumi teha.

Korraga satud täiesti võõrale nimele. Pingutad ajusid, aga ühtegi seost ei uju pinnale. Tahad juba kustutusnuppu vajutada, kui korraga

mõtled, et helistaks ikka enne. Äkki on kasulik? Mingil põhjusel sai ta ju kirja pandud.

Telefon kutsub ning mehehäääl võtab vastu. Jutustad sissejuhatuseks maast ja ilmast, lootes, et kaasvestleja annab mõne vihje, mis tema isikut paljastada aitaks. Aga toru teises otsas kasutatakse sama taktikat. Proovid veel siit-sealt, kui korruga plahvatab. See on ju seesama tüüp, kellega kunagi külaskäik kokku sai lepitud. Ja enne kui mõistus koju tuleb, jõuab suu vana lubaduse telefoni öelda.

Kuuled kergendusohet ja sul ei jää üle muud, kui järgmiseks nädalavahetuseks veksel välja käia.

- - - - -

Pool nädalat kõigud kahevahel, kas minna või leiutada mingi vabandus. Lõpuks saab korralik lastetuba sinust võitu. Kui minemiseotsus on kindel, tulevad järgmised mured. Mida kaasa võtta? Noh, veini iseenesestmõista, aga kas naisele-lastetele ka midagi? Sa pole neid kunagi näinud, ei tea neist peaaegu midagi ja pead samas valima kingitusi, mis neile meeldivad. Nõnda magad kolm ööd ütlemata kehvasti ning lõpuks rabad küllaminekutee pealt poest koos veiniga veel lilled ja šokolaadikarbi.

- - - - -

Astud oma standardse visiidinänniga varustatult ukse taha, hingad kaks korda sisse ja lased kella. Hetkeks hoiad veel kinni õrnast mõtteräbalast, et äkki pole kedagi kodus, aga siis kustutab seest kostuv kolin su lootuse. Uks avaneb ja peremees pistab pea välja.

"Oi, oledki sina. Kena, et ikka tulid. Tead, sa jõudsid natuke liiga vara, meil on siin koristamine veel pooleli. Ei taha inimesi seapessa kutsuda. Kas sa ootaksid palun mõne hetke? Me saame varsti valmis."

Noogutad kergendustundega. Sa ju ei tahtnudki sinna niiväga minna ja väike viivitus oleks justkui pehmema maandumise jaoks tellitud. Samas torkab pähe, et kohmetust tekitavate ettevõtmistega peaks just kiiresti ühele poole saama. Nii või naa, siin sa seisad ja vaatad kella.

Hmm. Sa oled tegelikult päris kindel, et jõudsid täpselt kokkulepitud ajal ja ei minutitki liiga vara. Aga noh, küllap pole kõiki õnnistatud oskusega oma tegevusi korralikult planeerida. Las nad siis toimetavad oma toimetused rahulikult lõpuni.

Jalutad aias ja nuusutad lilli. Kui ring peal, vaatad uuesti kella. Nüüd on akadeemiline veerand läbi. Läheks ja koputaks veelkorra?

Ei, see poleks vist viisakas. Üeldi ju, et varsti saab. Õnneks on pea iga inimese taskus telefon ja pea iga telefoni peal mängud.

Need aitavad trepiserival istudes veel veerand tundi surnuks lüüa, aga tegelikult on neid kõiki juba sada korda mängitud. Kiikad veelkorra telefoni pealt kella ja pistad selle taskusse.

Asi hakkab vaikselt imelik tunduma. Surud kõrva vastu ust ning kuulatad. Seest kostab tolmuimeja surinat. Seega sulle ei valetatud, pererahvas tõesti koristab. Hiilid põõsaste varjus rõdule ja tahad aknast sisse piiluda, kui korruga lüüakse aken lahti. Perenaine hakkab laudlina kloppima. Tõmbud tagasi ning suudad trepimademele naasta just hetk enne seda, kui peremees pea aknast välja pistab.

"Kas sul on kõik hästi seal?"

"Jajah," vastad kiiresti.

"Kuule, pakuks külalisele kohvi või midagi?" küsib perenaise hääl toast.

"Vast pole hullu," vastab peremees üle öla. "Tal on kõik hästi. Me saame kohe toa korda ja siis hakkame koos veini jooma."

Aken sulgub. Sa ei oska asjast midagi tarka arvata. Üritad mõelda, kas 'kohe' saabub kiiremini kui 'varsti', aga ei jõua selle mõttega eriti kaugele. Kui teaks, et neil veel palju aega läheb, käiks kusagil ära. Aga siis tahaksid nad sind just hetk pärast tänavanurga taha kadumist sisse kutsuda. Zakon podlosti.

Kohe üle tänava on park. Või noh, mis park. Kümnekond puud ja lagunev pink. Õnneks peab pink ühte keskmise raskusega meest ikka vastu ja kui õigetpidi toetuda, näeb ust ka päris ilusti.

Veedad pingil üha tihedamini kella vaadates veel veerand tundi ja siis tunned korruga pissihäda. No tere hommikust. Mida nüüd siis? Pargipuud ei varja midagi. Üle tee aias seisvad roosipõõsad? Võiks ju proovida, aga siis hakkab zakon podlosti kindlasti jälle tööle ja uks lüüakse lahti just sel hetkel, kui sina parajasti oma asju ajad.

Hmm. Uks. Aga kuulge, tualetivajadust saab ju ometi kasutada ettekäändena majjatungimisel. Ja kui sa korra juba sees oled, ei lähe sinu väljapuksimine enam niisama kergelt.

Lööd selja sirgu, kõnnid üle tee ja lased ukse taga kella. Hetk ootamist ning ukse vahelt ilmub peretütrel pea.

"Vabandust, ma tahaks tualetti minna."

"Aa, oi, jah, emps just hakkas kempsu koristama. Palun oodake üks hetk, kohe saab."

Põmps.

Triks-traks.

Tahaks ju küsida, kuna see 'kohe' lõpuks kätte jõuab, aga lööd käega ja marsid joonelt põõsaste juurde. Senine praktika näitab, et kohe ei juhtu siin majas mitte midagi.

Nii ongi. Saad oma asjad rahulikult ära ajada ja keegi ei tule sind segama.

Häda enam pole, aga samas kadus ka vajadus tuppa trügida. Kui just ... jah. Kõht hakkab tühjaks minema. Läheks käiks kusagil poes? Ei, see tooks jälle kaasa riski sissekutse maha magada.

Näperdad šokolaaditahvli. Ühest küljest küll kingitus, aga teisalt ... miks ka mitte? Pererahvas nagunii ei märganud, et see sul kaasas on. Küll jätkub lilledest ja veinist ka, kui ootamine lõpuks õnnelikult otsa peaks saama.

Jalutad parki tagasi ja teed karbi lahti. Päril head on. Sa ei kaalu isegi eriti varianti, kas jätta mõni kumm külakostiks ka. Kesse ikka poolikut karpi tahab.

Šokolaad võimaldab päris pikka naudisklemist. Umbes kolmveerandi karbi peal läheb magus üle läilaks. Tahaks midagi peale juua. Kas meil leidub midagi? Jah, leidub. Taskunoa küljes on õnneks korgitser ja karbi viimane veerand läheb jälle ladusamalt.

Vein laseb endast veel kauem mõnu tunda ja kui lõpuks jälle kella taipad vaadata, oled ukse taga istunud juba rohkem kui poolteist tundi. Õues on vahepeal hämaraks läinud. Majas üle tee süttivad tuled ja läbi kardinat on näha, kuidas tubades askeldavad inimesed. Kes pühib tolmu, kes peseb põrandat, kes tõstab mänguasju korralikult kasti.

Vaatad seda pilti veinise heldimusega oma kümnekond minutit ja tõused püsti. Korraga tundub, et millelegi pühendunud inimesi ei tohigi nende pühendumuses segada. Ajad veel kõik sassi.

Ja nõnda siis, justnagu kartes kellelegi koristamisel ette jääda, hakkad tasapisi kodu poole tagasi astuma.